

[Jens Foged.]

lang, lang årrække ved, hvilke vilkår de lever under.

Vi har en vis sympati for det, som det konservative forslag her omfatter, og vil sådan set gerne have det diskuteret i et udvalg, men vi har måske det indtryk, at debatten hører hjemme i en mere bred sammenhæng end den, der rejses gennem et lovforslag, der ligesom stikkes ind imellem alle de andre.

Med hensyn til spørgsmålet om ejerlejligheder er jeg ganske enig. Uanset at finansministeren siger, der var et femkantet forlig i 1970, kan jeg ikke forstå, at vi ikke på nuværende tidspunkt, hvor vi nærmer os 1973, skulle kunne tage problemet op omkring ejerlejligheder og sige, at der skal også være fradrag for vedligeholdelse af dem, ligesom der er for vedligeholdelse af enfamiliehuse. Jeg mener sådan set, at det burde der være. Ejerlejligheder og enfamiliehuse er så sammenlignelige, at der ikke bør være nævneværdig forskel, og et forlig i 1970 indebærer jo ikke, at der ikke er nogen, der har lov til at røre ved problemet i 1972-73. Jeg synes, man i nogen grad skulle nå frem på dette område til lidt nytænkning; man er ligesom stagneret.

Forslaget om, at procenten skal forhøjes, og at man skal op på 600 kr. minimalt og 3.000 kr. maksimalt, er vel det, der giver det meget store tab. Vi mener nok, at også på dette område kan der være grund til at røre ved problemet, specielt da hvis den 15. almindelige vurdering bliver den, der kommer til at gælde. Vi har jo fra venstres side foreslået allerede — det ligger som forslag i folketinget — at vi ser på ejendomsbeskatningen i så henseende, og det får jo også betydning her. Vi ønsker, at den 15. almindelige vurdering i nogen grad skal neutraliseres, sådan at den stigning, der sker i disse vurderinger, indebærer, at vi ændrer på de procenter eller promiller, vi regner med, sådan at der ikke kommer nogen chokerende virkninger af den 15. almindelige vurdering, som formodentlig nogle steder vil give væsentlige forhøjelser.

Jeg brugte ordet nytænkning før, og jeg finder egentlig, at vi skulle gå langt videre end det, der er foreslået her. Må jeg for mit private vedkommende sige, at dette „langt videre“ består i, at jeg egentlig ikke finder, vi

skal blive ved med at have enfamiliehuse og ejerlejlighederne koblet på borgerens skattepligtige indtægt. Det er den nytænkning, som jeg måske vil bede finansministeren overveje. Hvorfor i alverden kobler vi disse enfamiliehuse på en indkomst? Det er da huset som sådan, vi betragter, det er da ikke den borger, der bor i huset, og vedkommendes skattepligtige indtægt. Jeg synes, der er grundlag for at gå helt anderledes i dybden med at finde frem til, at vi får en tidløs lovgivning på dette område.

Vi vil gerne drøfte de forslag, der her er fremsat, også drøfte dem med positiv indstilling, men naturligvis under den forudsætning, at det ikke drejer sig om beløbstørrelser på 300-350 mill. kr., for i så fald mener vi, at vi nok hellere må tøve med det, til der kommer helt anderledes ordning på de mere generelle forhold. Så skal problemerne tages fra en ende af, så skal de ikke plukkes ud som småting.

Dahlgard: Beskatningsforholdene vedrørende parcelhuse og andre ejerboliger er efterhånden blevet så uoverskuelige, at der kan være al mulig grund til at tage dem op til vurdering. De forslag, der fra konservativ side er fremsat, er imidlertid kun et udpluk af de problemer i relation til beskatningen af ejerboliger, som trænger sig på.

Hertil kommer, at beskatningsforholdene for ejerboliger er en bestanddel af et endnu større problemkompleks, nemlig den langsigtede boligpolitik. I virkeligheden går det konservative forslag ud på at foretage et isoleret indgreb i boligforholdene ved at nedsætte boligudgiften for parcelhuse og ejerboliger, hvorimod forslaget ikke beskæftiger sig med de problemer, der foreligger for den halvdel af befolkningen, der bor i lejeboliger. Det er mit indtryk, at man også fra anden side er interesseret i at foretage isolerede indgreb i parcelhusenes beskatningsforhold, men med sigte på at forhøje boligudgiften for parcelhusejere.

Det radikale venstre har den opfattelse, at parcelhusejerne må være fundamentalt interesseret i, at folketinget ikke på nuværende tidspunkt trækker parcelhuse og andre ejerboliger ud af den videregående boligpolitiske sammenhæng og gør dem til genstand for isolerede vurderinger — isolerede vurderinger, som vi i øvrigt ikke tiltror det